डन्नोचे साहस

10

निकोलाई नोसोव्ह

एक अपघात

RADUGA PUBLISHERS

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

10

एक अपघात

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

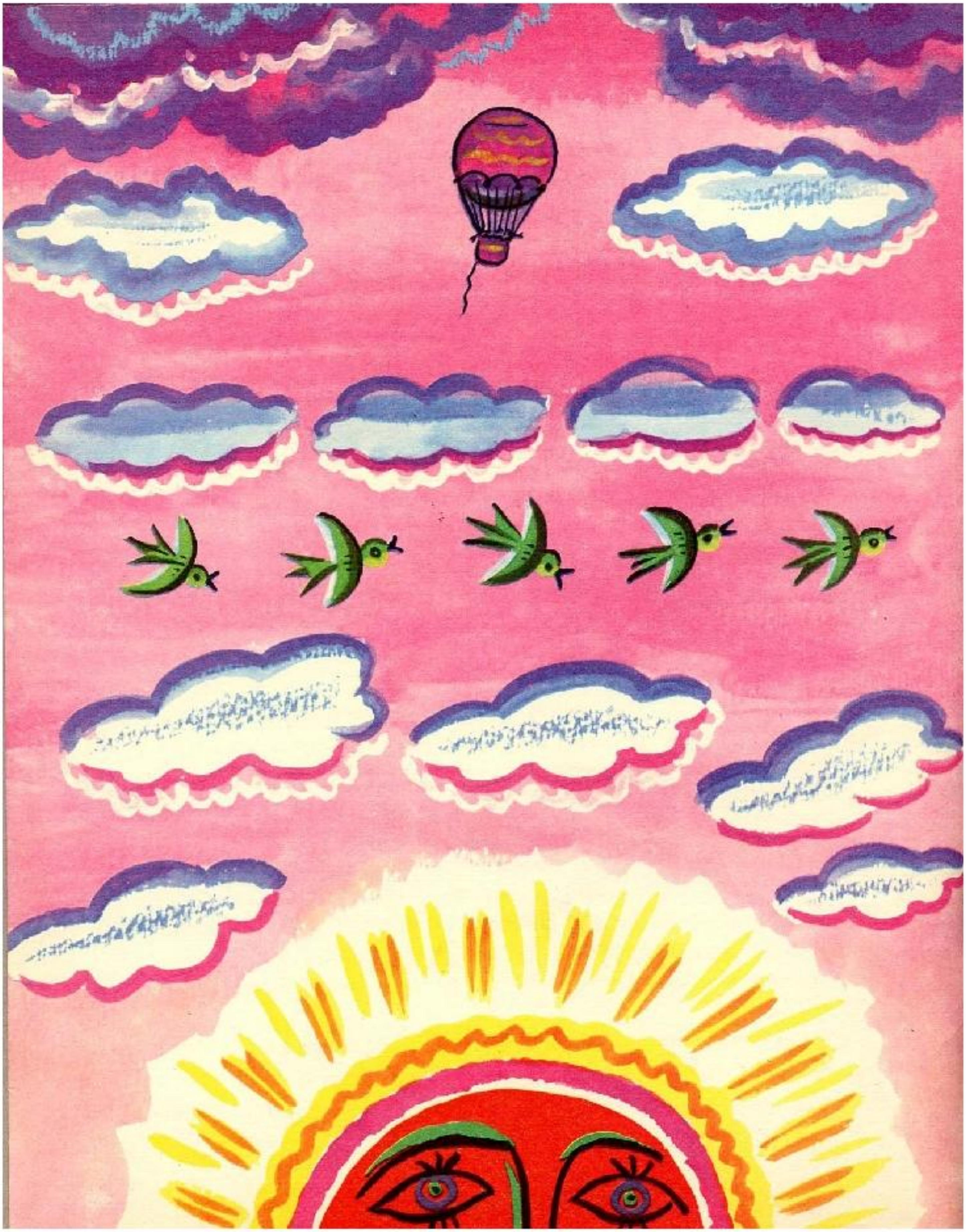

काही लोकांना वाटते की, तुम्ही जितके उंच जाल, तितके जास्त उबदार असते. हे खरे नाही. तुम्ही जितके उंच जाल, तितके जास्त थंड असते, कारण सूर्य आपल्या किरणांनी पृथ्वीला तापवतो. पृथ्वी एखाद्या चुलीसारखी बनते, आणि हे सर्वांना माहीत आहे की, तुम्ही चुलीच्या जितके जवळ असता, तितके जास्त उबदार असते.

जेव्हा माइट्स त्यांच्या फुग्यातून पृथ्वीबाहेर उडाले, तेव्हा त्यांना याचा स्वतःच अनुभव आला. ढगांच्या वर इतकी प्रचंड थंडी होती की त्यांचे गाल आणि नाक लाल झाले आणि ऊब मिळवण्यासाठी त्यांना पाय आपटावे लागले व हात हलवावे लागले. त्या सर्वांमध्ये स्कॅटरब्रेनला सर्वात जास्त थंडी वाजत होती, कारण तो त्याची टोपी मागेच विसरला होता. त्याचे पूर्ण अंग थरथरत होते, त्याचे दात वाजत होते आणि त्याच्या नाकाच्या टोकावर एक मोठा बर्फाचा तुकडा तयार झाला होता.

“कुडकुडणे बंद कर," ग्रम्प्स कुरकुरला. "आधीच खूप थंडी आहे, त्यात तुझ्या दातांचा कटकटाट ऐकायची काय गरज आहे!"

"थंडी वाजत असेल तर त्यात माझा दोष नाही!" स्कॅटरब्रेन कुडकुडत म्हणाला.

"दात वाजण्याचा आवाज मला सहन होत नाही," क्रम्प्स उठत म्हणाला. "त्यामुळे माझ्या अंगावर काटा येतो."

तो ब्लॉब्सच्या शेजारी बसला, पण ब्लॉब्सचेही दात वाजत होते. क्रम्प्सने त्याच्याकडे संशयाने पाहिले.

"तू पण करतोयस का?" तो म्हणाला. "फक्त माझा हिरमोड करायला, हो ना?"

“अजिबात नाही. कारण खूप थंडी आहे!”

क्रम्प्स उठून दुसऱ्या जागेवर जाऊन बसला. तो सतत आपली जागा बदलत असे आणि सगळ्यांना त्याचा त्रास होत असे.

फुग्यावरचे दव गोठले होते आणि तो सूर्यप्रकाशात चांदीसारखा चमकत होता.

हळूहळू रबरच्या आतली हवा थंड झाली आणि फुगा खाली येऊ लागला. एका मिनिटातच तो हवेतून वेगाने खाली पडत होता. वाळूच्या गोण्या आता शिल्लक नव्हत्या आणि त्याचा तोल सांभाळण्यासाठी काहीही करता येत नव्हते.

"मदत करा!" ट्रीसली-स्वीटर ओरडला.

"आपलं काही खरं नाही!" डन्नो ओरडला आणि एका बाकाखाली झेप घेतली.

"तिथून बाहेर पड!" डूनो त्याच्यावर ओरडला.

“मी का करू?”

“आपण पॅराशूट घेऊन उडी मारणार आहोत.”

"मी इथेच थांबलेलं बरं," डन्नो बाकाखालून म्हणाला.

डूनोने त्याला मानेला धरून बाहेर ओढले.

"मला स्पर्श करू नकोस!" डन्नो ओरडला. "मी तक्रार दाखल करेन!"

"ओरडणं थांबवा," डूनो शांतपणे म्हणाला. "कृपया असा गोंधळ घालू नका. मी उडी मारताना बघा, आणि मग तुम्हीही तसंच करा."

त्याच्या शांत आवाजामुळे डुनोला थोडे बरे वाटले. डुनो टोपलीच्या काठावर गेला.

"सर्वांनी लक्ष द्या!" तो म्हणाला. "तुम्ही सर्वांनी माझ्यामागे एकामागून एक उडी मारायची आहे. जो कोणी मागे राहील, त्याला फुगा हवेत वर घेऊन जाईल. आपले पॅराशूट तयार ठेवा. आणि आता — उडी मारा!"

डूनोने उडी मारली आणि तो वेगाने खाली कोसळला. त्यानंतर स्विफ्टीने उडी मारली, पण तो वेगाने खाली कोसळला नाही. उडी मारून मग पॅराशूट उघडण्याऐवजी, त्याने पॅराशूट उघडले आणि मग उडी मारली. पॅराशूट बास्केटच्या बाजूला अडकले, स्विफ्टीचा पाय दोऱ्यांमध्ये अडकला आणि तो हवेत उलटा लटकू लागला. तो माशाच्या गळाला लागलेल्या अळीसारखा लाथा मारू लागला आणि वळवळू लागला, पण पॅराशूट काही सुटत नव्हते.

"अरे देवा, जर पॅराशूट सुटलं, तर स्विफ्टी डोक्यावरच पडेल!" डॉ. पिलमन उद्गारले.

माइट्सनी पटकन पॅराशूटच्या दोऱ्या पकडल्या आणि स्विफ्टीला परत बास्केटमध्ये ओढले.

फुगा पुन्हा वर जात असल्याचे कोणाच्या लक्षात आले नाही.

"बघा! आता आणखी कोणाला उडी मारायची गरज नाही!" तो म्हणाला. "फुगा खाली पडणं थांबलं आहे!"

"ते असं का?" प्रॅप्सने आश्चर्याने विचारले.

"डूनो बाहेर उडी मारल्यामुळे फुगा हलका झाला आहे, हे तुझ्या लक्षात येत नाही का, मूर्खा?" ग्रम्प्स म्हणाला.

प्रॅप्सने खांदे किंचित उडवले.

"शक्यतो चालतच घरी जाऊ," तो म्हणाला.

“डूनोशिवाय आपण काय करणार?”

“डूनोशिवाय आमचं जमणारच नाही!" डन्नो म्हणाला.

"आम्हाला काय करायचं हे सांगायला कोणीतरी हवं," रोली-पोली म्हणाला.

"आतापासून काय करायचं ते मी तुम्हाला सांगेन," डन्नोने जाहीर केले. "आतापासून सर्व सूत्रं माझ्या हातात असतील."

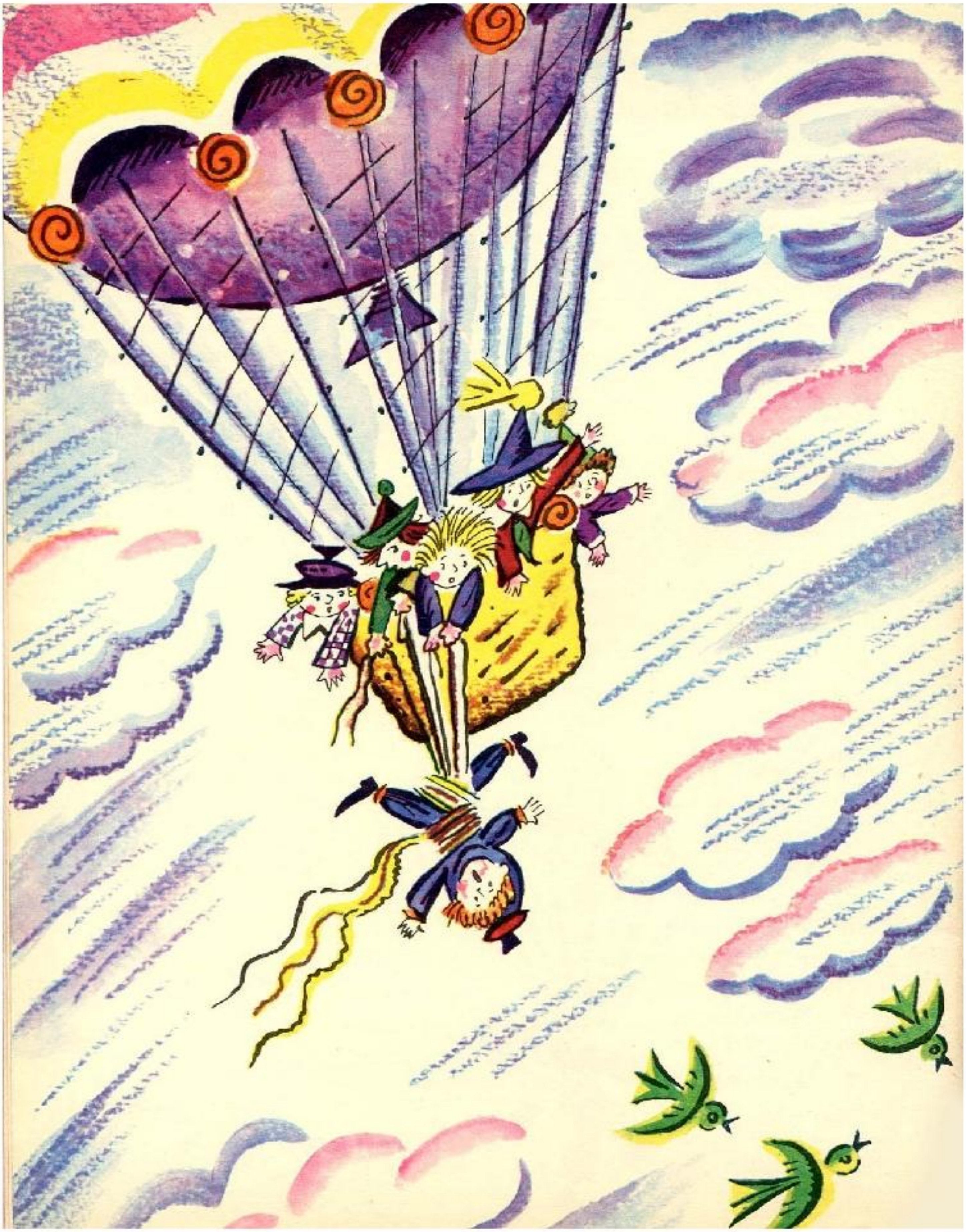

"तू!" ग्रम्प्स आश्चर्याने म्हणाला. "तुझ्यासारखं डोकं असलेला माणूस?"

"माझ्या डोक्याला काय झालंय?" डन्नो म्हणाला. "जर तुला माझं डोकं आवडत नसेल, तर तू बाहेर उडी मारून डूनोसोबत सामील होऊ शकतोस."

ग्रम्प्सने कड्यावरून खाली नजर टाकली.

"मी त्याला कसा शोधणार?" तो म्हणाला. "तेव्हापासून आपण खूप लांबचा प्रवास करून आलो आहोत. त्याने उडी मारली तेव्हाच आपणही मारायला हवी होती."

“आता उडी मार. पुढे हो आणि उडी मार.”

डूनो नसल्यामुळे, ते भांडण संध्याकाळपर्यंत चालूच राहिले. सूर्य मावळला. वाऱ्याचा वेग वाढला. रबरच्या आतली हवा अधिकाधिक थंड होत गेली आणि फुगा पुन्हा खाली येऊ लागला, पण ग्रम्प्स आणि डन्नो भांडतच राहिले.

"हे आता पुरे झालं," ट्रीसली-स्वीटर डन्नोला म्हणाला. "जर तूच प्रमुख असशील, तर आम्हाला काय करायचं ते सांग. फुगा पुन्हा खाली पडतोय."

"मी एका मिनिटातच करेन," डन्नो म्हणाला.

तो एका बाकावर बसला, कपाळावर एक बोट ठेवले आणि विचार करू लागला. त्याचवेळी फुगा नेहमीपेक्षा जास्त वेगाने खाली येऊ लागला.

"विचार करण्यासारखं काय आहे?" बेंडम म्हणाला. "आपल्याकडे वाळूच्या आणखी काही गोण्या असत्या तर आपण त्या बाहेर फेकून देऊ शकलो असतो."

"अगदी बरोबर," ती कल्पना उचलून घेत डन्नो म्हणाला. "पण आपल्याकडे वाळूची पोती शिल्लक नसल्यामुळे, आपल्याला तुमच्यापैकी एकाला बाहेर काढावं लागेल. मग तो फुगा पुन्हा हवेत जाईल."

“आपण कोणाला फेकायचं?”

"मला माहीत नाही," डन्नो विचारात गढून म्हणाला. "जो सर्वात जास्त कुरकुर करतो त्याला बाहेर काढूया."

"मला बाहेर काढलेलं नको असेल तर?" ग्रम्प्स म्हणाला. "सर्वात जास्त कुरकुर करणाऱ्यालाच बाहेर काढावं असा काही नियम नाही. ज्याचं वजन सर्वात जास्त आहे त्यालाच आपण बाहेर काढूया."

"ही एक चांगली कल्पना आहे," डन्नो म्हणाला, "आपण रोली-पोलीला बाहेर काढूया. तो सगळ्यात जाड आहे."

"अगदी बरोबर," ट्रीसली-स्वीटर म्हणाले.

"काय?" रोली-पोली ओरडला. "मी सगळ्यात जाड? ट्रीसली-स्वीटर माझ्यापेक्षा जास्त जाड आहे!"

"मी त्याच्यापेक्षा जाड?" गोड हसत आणि रोली-पोलीकडे बोट दाखवत ओरडला. "बघा रे, सगळ्यांनी. बघा. हा, हा! कोण जास्त जाड आहे हे दिसत नसेल, तर आचे वजन करून बघा."

"चल, आमचं माप घे," असं म्हणत रोली-पोली एखाद्या झुंजार कोंबड्याप्रमाणे ट्रीसली-स्वीटरकडे झेपावला. डन्नोने आपल्या खिशातून एक दोरा काढला आणि तो रोली-पोलीच्या कमरेभोवती बांधला. मग त्याने तो ट्रीसली-स्वीटरच्या कमरेभोवती बांधला, आणि तेव्हा असं दिसून आलं की ट्रीसली-स्वीटर रोली-पोलीपेक्षा जास्त जाड होता.

"माझा विश्वास बसत नाही!" ट्रीसली-स्वीटर ओरडला. "रोली-पोलीने नीट खेळ केला नाही. त्याने आपलं पोट आत ओढलं – मी त्याला पाहिलं!"

"मी नाही केलं!" रोली-पोली ओरडला.

“तू केलंत. मी तुम्हाला पाहिलं. चला, पुन्हा एकदा सगळं मोजूया.”

जेव्हा डन्नो रोली-पोलीला मोजत होता, तेव्हा ट्रीसली-स्वीटर त्याच्याभोवती नाचत होता आणि म्हणत होता:

“अरे, अरे, हे सगळं आता नको! स्वतःला उडवून घ्या.”

"मी स्वतःला का उडवून घेऊ?" रोली-पोली म्हणाला. "अर्थात, मी स्वतःला उडवून घेतलं तर तुझ्यापेक्षा जास्त जाड होईन."

“ठीक आहे, स्वतःला उगाच उडवून घेऊ नकोस, पण स्वतःला आवरूही नकोस. स्वतःला आवरण्याचा तुला काहीही अधिकार नाही. बघा तो काय करतोय, सगळ्यांनो!
हे बरोबर नाही! तो एक लबाड आहे!”

जेव्हा डन्नोने रोली-पोलीचे अचूक माप घेतले, तेव्हा त्याने ट्रीसली-स्वीटरचेही तितकेच अचूक माप घेतले आणि यावेळी असे दिसून आले की ते दोघेही एकाच आकाराचे होते.

"आपल्याला त्या दोघांनाही बाहेर काढावं लागेल," डन्नो उसासा टाकत म्हणाला.

"पण का, जेव्हा एकच पुरेसा आहे?" ट्रीसली-स्वीटरने विचारले.

शिकारी शॉटने खाली पाहिले, तेव्हा त्याला दिसले की पृथ्वी त्यांच्या दिशेने खूप वेगाने वर येत आहे.

"आपला अपघात होण्याआधी लवकर निर्णय घेऊया, माहित नाही," तो म्हणाला.

"कोणाला बाहेर फेकायचं आहे ते आपल्याला ठरवावं लागेल," प्रॅप्स म्हणाला.

"ते बरोबर आहे," ट्रीसली-स्वीटर म्हणाली, "पण आपल्याला जाड आणि बारीक अशा सगळ्यांना मोजावं लागेल, जेणेकरून कोणाच्याही भावना दुखावणार नाहीत."

"ठीक आहे," डन्नो म्हणाला, "मी मोजतो."

ते सर्वजण एका वर्तुळात उभे राहिले, आणि डन्नोने एकामागून एक प्रत्येकाच्या गळ्यात बोट घालून मोजायला सुरुवात केली:

“गुदगुल्या करून हल्ला करणे
गुदगुल्या करणे, चिमुकल्याला पकडणे...”

मग तो म्हणाला:

“मला ते आवडत नाही; हे घ्या, मी पुन्हा एकदा मोजून घेतो.
घाण निवडकपणा रिकिली ली,
सक्षम दंतकथा, चहा बनवा,
किळसवाणं, चोखंदळ, गरम आणि चिकट...”

पण त्याच क्षणी टोपली जमिनीवर आदळली आणि उलटली. प्रॅप्सने प्रॉबलीचा हात पकडला आणि ते दोघेही एकत्र बाहेर पडले. बाकीचे सर्व माइट्स वाटाण्यासारखे घरंगळत बाहेर पडले – म्हणजे, टोपलीच्या काठाला चिकटून राहिलेला डन्नो आणि दातांनी डन्नोची पॅन्ट पकडून ठेवलेला डॉट वगळता. जेव्हा फुगा जमिनीवर आदळला, तेव्हा तो चेंडूसारखा उसळून मागे आला आणि टोपलीलाही सोबत उचलले, मग तो हळूहळू खाली स्थिरावला आणि टोपलीला आपल्या मागे जमिनीवर ओढत नेत होता.

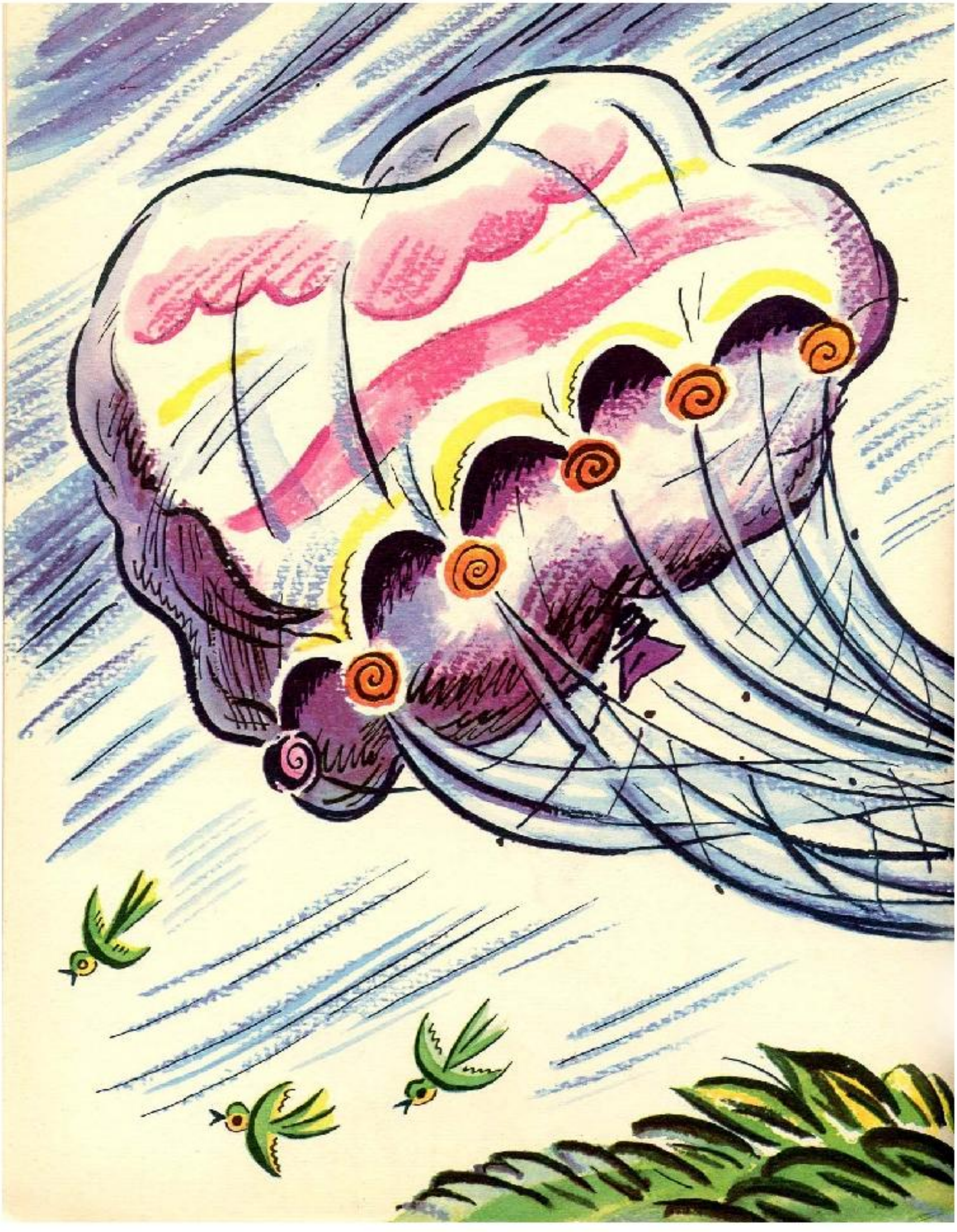

तेवढ्यात फुगा कोणत्यातरी कठीण वस्तूवर आदळला आणि मोठ्या आवाजासह फुटला. डॉटने हवेत कोलांटी मारली आणि किंचाळत पळून गेला. डन्नो टोपलीतून खाली पडला आणि जमिनीवर निश्चल पडला.

आणि तिथेच फुग्याचा प्रवास संपला.
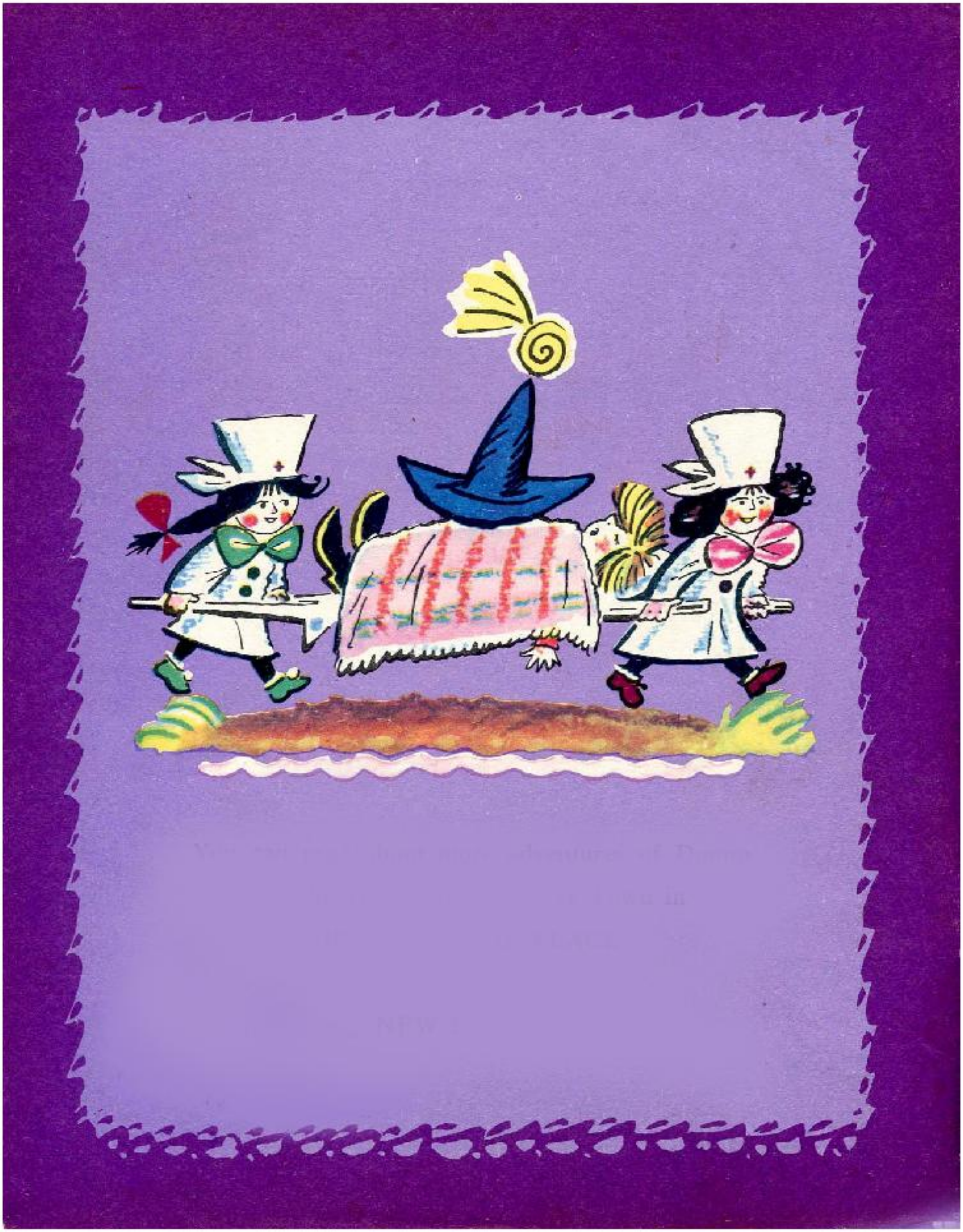
ISBN 5-05-000670-8
ISBN 5-05-000671-6